

Transcript webinar 9 oktober 2019

Inleiding:

Dit is een transcript van het webinar dat gericht was aan professionals met als onderwerp loyaliteitsconflicten bij kinderen met gescheiden ouders. Dit webinar werd gegeven door Marsha Pinedo, hierna MP genoemd, en een ervaringsdeskundige, hierna E genoemd. Het transcript is geanonimiseerd en de ervaringskundige is onherkenbaar gemaakt. Gelieve gebruik te maken van bronvermelding wanneer stukken uit dit transcript worden gepubliceerd.

Webinar:

MP: Goedemorgen allemaal, wat leuk dat jullie de tijd nemen om bij het webinar van Villa Pinedo te zijn. Ik ben heel blij dat jullie een uur lang naar ons gesprek zullen luisteren. Ik zal mij even voorstellen: Mijn naam is Marsha Pinedo, ik ben kindertherapeut en oprichter van Stichting Villa Pinedo, dé plek voor kinderen met gescheiden ouders. Naast mij zit ervaringsdeskundige E.

E: Sinds februari ben ik Buddy bij Villa Pinedo, omdat mijn ouders een aantal jaren terug gescheiden zijn. Ik ben heel erg blij dat ik hier nu mag zijn.

MP: Dit webinar gaat een uur duren. Er zijn van tevoren een aantal vragen naar ons gemaaild en die zullen wij de laatste 10 minuten van het webinar beantwoorden. Zoals jullie weten gaat dit webinar over loyaliteit, over het gevoel dat kinderen soms moeten kiezen tussen hun ouders. En hoe kan je ervoor zorgen dat kinderen openlijk van beide ouders kunnen houden. Dat gaan wij in het volgende uur bespreken. Ik wil graag beginnen met een filmpje vanuit onze online training, waarin kinderen vertellen over loyaliteit.

<vertoning video: <https://vimeo.com/241843470>>

MP: Ja E, we hebben net even het filmpje bekeken waarin jongeren vertellen hoe zij het ervaren om te moeten kiezen tussen ouders. Wil jij misschien kort vertellen over jouw situatie, bijvoorbeeld wanneer je ouders gescheiden zijn en of je het gevoel uit het filmpje herkent. Straks gaan we er dieper op in.

E: Op het moment dat mijn ouders gingen scheiden woonden wij in ons huis waar wij altijd hadden gewoond. Mijn vader is toen in een flat gaan wonen en wij zijn eigenlijk vanuit de keuze van mijn ouders elke dinsdag en om het weekend naar mijn vader gegaan. Na een jaar bleef mijn moeder in het huis, terwijl mijn vader in de flat woonde. Later is mijn moeder op zoek gegaan naar een ander huis en is mijn vader weer in ons ouderlijk huis gaan wonen. Maar in die tijd dat ik daar elke dinsdag en om het weekend naartoe ging was het een hele andere situatie, de flat. Die kende ik niet en het was gek dat mijn vader daar was. Als ik dan zo dat filmpje bekijk, herken ik dat gevoel dat je soms moet kiezen tussen beide ouders. Dat is wel heel herkenbaar. Als ik bij mijn moeder was dan miste ik wel mijn vader en andersom ook. Ook omdat er negatief gesproken werd over elkaar, had ik het gevoel dat ik een keuze moest maken.

MP: Ik maak heel eventjes een bruggetje. Is het ook wat jij bijvoorbeeld herkent, want je bent Buddy bij Villa Pinedo, is dit ook iets wat je herkent bij kinderen die je begeleidt als Buddy?

E: Ja heel erg.. ja.. dan vertellen ze bijvoorbeeld "ik ben nu bij mijn vader, ik vind het niet fijn bij mijn moeder, ik wil het liefst bij mijn vader zijn."

MP: Voor diegene die Stichting Villa Pinedo niet kent is het misschien goed om uit te leggen; het is een jongerenorganisatie met 340 vrijwilligers die elke dag zich inzetten voor andere kinderen met gescheiden ouders. Iedereen die vrijwilliger is heeft zelf ook gescheiden ouders. Ik ben zelf ook al 45 jaar een kind van gescheiden ouders. Vanuit mijn ervaring en mijn ervaring als kindertherapeut heb ik Stichting Villa Pinedo opgericht. Bij Villa Pinedo zijn kinderen de adviseurs van volwassenen. Vandaar dat ik E zo veel mogelijk aan het woord wil laten, zodat zij kan vertellen en jullie kan leren hoe je kinderen in de begeleiding van jullie

cliënt centraal kan stellen. E, Ik wil heel graag meer van je weten. Ik zou het heel fijn vinden als je misschien voorbeelden kan geven waarin je het gevoel had dat je moest kiezen. Wat was dat gevoel om te moeten kiezen, en was dat openlijk? Zeiden je ouders dat je moest kiezen of voelde je dat zelf zo.. dat je een keuze moest maken?

E: Ja dat laatste, je wil dat je ouders samen zijn en blijven en als ze dan gaan scheiden dan voelt dat anders. Het gaf mij het gevoel te moeten kiezen.

MP: Dus het feit dat ze gescheiden zijn, gaf jou al het gevoel dat je moet kiezen?

E: Ja

MP: Oké.

MP: Je zei net dat jouw ouders heel negatief over elkaar praten, en dat versterkt denk ik ook dat gevoel? Kan je daar eens een voorbeeld van geven dat je moeder of vader negatief vertelden over elkaar waardoor jij het gevoel had dat je moest kiezen?

E: Nou bijvoorbeeld dat mijn moeder zei: “papa die denkt gewoon veel aan zichzelf. Hij heeft nu een nieuwe vriendin. Kijk eens naar de vader van xxx, die helpt zijn dochter met wegbrengen en die maakt haar fiets.” Ik dacht dan bij mezelf, van oh ja, dat heb ik niet. Ik had het gevoel dat er continu gespeeld werd met mijn gedachten.

MP: Ja, dus eigenlijk een beetje manipulatie, als ik het zo mag noemen. Is dat iets wat je toen ook al realiseerde van ‘dit klopt eigenlijk niet’?

E: Nee, dat realiseerde ik mij niet. Ik was gewoon heel veel bij mijn moeder, elke dinsdag en dan om het weekend was ik bij mijn vader. Maar toch, die wisselingen waren zo snel, dan was ik er wel op dinsdagavond, maar dan was het ook zo weer voorbij, want overdag gingen we naar school. Het was zo’n korte tijd. En omdat ik meer bij mijn moeder was trok ik meer naar mijn moeder, omdat ik haar meer zag.

MP: En praten jouw ouders met elkaar?

E: Ja, in het begin wel. In het begin hebben ze elkaar ook geholpen met de verhuizing en hadden ze gesprekken rondom ons, wel met veel ruzie. Dat heb ik ook wel meegekregen. En later toen er een nieuwe vriendin en vriend bij kwam kijken toen niet meer.

MP: Toen hadden ze geen communicatie meer met elkaar?

E: Nee, dat lukte niet meer. Dat hebben ze wel geprobeerd, maar daar kwamen ze niet uit.

MP: Het webinar is natuurlijk voor professionals, het is natuurlijk heel zinvol om een kijkje te geven wat het met jou doet op het moment dat ouders niet meer met elkaar communiceren. Eerst waren ze dus wel met elkaar in gesprek en hielpen ze elkaar zelfs en hadden ze wel ruzie maar het ging wel en toen kwamen er nieuwe partners en toen stopte eigenlijk de communicatie.

E: Wat is nu precies je vraag?

MP: Nou ja.. wat doet het nu eigenlijk met een kind als ouders stoppen met communiceren?

E: Ja dan wordt je als kind zijnde eigenlijk een soort post tussen je ouders. Want ze spraken elkaar niet, maar er moesten wel bepaalde dingen aan elkaar doorgegeven worden. Bijvoorbeeld als ik iets ging doen op een zaterdag en ik was dan dat weekend bij mijn vader, dan moest ik dat continu doorgeven, terwijl ze aan het begin wel overlegden. Of met het ophalen van spullen, dat waren best wel wat spullen die over en weer moesten en in het begin haalde mijn vader nog de spullen, maar later niet meer en moest ik op mijn fiets al mijn spullen de hele tijd heen en weer brengen.

MP: En heb je je ouders wel eens gevraagd: "Hoe kan het dat het eerst goed ging tussen jullie, wel met ruzie, maar het ging wel. Hoezo daarna niet meer?"

E: Mijn vader kreeg best wel snel een nieuwe vriendin en zij had best wel een bepaalde kijk op onze opvoeding en daar heeft zij papa heel erg in meegenomen. Daardoor ging het nog veel verder uit elkaar, mijn moeders visie en die van mijn vader. Het lukte niet meer om daar één lijn in te trekken. Daardoor werd het voor mij ook 100% anders bij mijn moeder en mijn vader qua opvoeding.

MP: Je zegt dus dat jouw vader een nieuwe partner kreeg en dat die een grote invloed op hem had. Zag jij misschien daardoor een andere vader?

E: Ja ik zag een ander soort vader.

MP: En wat was er anders voordat zijn nieuwe vriendin in beeld kwam en later toen ze wat kregen samen?

E: Eerder zei hij niet zoveel negatieve dingen tegen ons over mijn moeder.

MP: En toen die vriendin in beeld kwam begon jouw vader..?

E: Meer negatief te praten, hij heeft dat zeker wel een tijdje gedaan. En mijn moeder nog meer over mijn vader.

MP: En ben je enig kind?

E: Nee, ik heb ook nog twee zussen.

MP: Oké, en was dit bij jullie alledrie, dat ze negatief spraken over elkaar?

E: Ja.. Ja..

MP: Dus jouw zusjes weten daar ook alles van?

E: Ja mijn zusjes weten daar ook alles van. Zij zijn vrij gesloten dus zij spraken er ook niet over met mij.

MP: Nu zijn er professionals aan het kijken en stel dat zij een bepaalde situatie meemaken dat zij ouders begeleiden waar het eerst wel goed tussen gaat en opeens komt er een nieuwe partner en dan veranderen de verhoudingen tussen de ouders. Wat zou je hun kunnen aanraden? Is er iets wat jij vanuit jouw ervaring kan vertellen, van let hier op?

E: Ik denk dat als je die ouders zou begeleiden dat je sowieso kan terugvallen op dingen die eerder al zijn afgesproken tussen beide ouders. Mijn ouders waren het eerst wel eens over bepaalde dingen, maar later toen er nieuwe partners kwamen leek dit weg te vallen. Misschien is het goed om aan te scherpen wat beide ouders eerst zo belangrijk vonden voor het kind en dat je ook het kind centraal zet.

MP: En hoe zouden ze dat kunnen doen? Hoe zou jij het aanpakken? Had je begeleiding of hadden je ouders begeleiding?

E: Eerst had ik begeleiding van GGZ, daar zijn we eerst geweest.

MP: Bij een psycholoog?

E: Bij een psycholoog ja. En dan wel eerst als gezin. Daar kan ik mij niet heel veel meer van herinneren. Maar wel dat het toen al niet was want toen was de nieuwe partner van mijn vader al in beeld.

MP: Dus de psycholoog kwam in beeld op het moment dat het niet zo goed ging?

E: Ja, klopt ja.

MP: Er was daarvoor geen mediator?

E: Nee die is er niet geweest, wel twee advocaten dan.

MP: Herinner je daar nog iets van?

E: Nee, maar wel dat het anderhalf jaar geduurd heeft voordat ze echt gescheiden waren. Qua geld en regelingen rondom ons.

MP: En die psycholoog wilde dingen met het gezin bespreken. Wat zou jij professionals aanraden? Hoe hadden ze jou centraal kunnen stellen?

E: Ik heb zelf niet echt ervaren dat er ook naar mij is gevraagd op dat moment. Ik was nog best jong toen.

MP: Jij was wel aanwezig bij de gesprekken?

E: Ja ik was er wel bij. Maar het leek wel meer een gesprek te zijn tussen mijn ouders. Ik had toen niet het gevoel dat ik gehoord werd. Ook omdat mijn ouders erbij zaten denk ik dat ik daardoor ook geremd werd in het durven zeggen wat ik belangrijk vond. Het is belangrijk om in gesprek te gaan met het kind om erachter te komen wat het kind belangrijk vindt.

MP: En hadden ze dan dat gesprek met jou alleen moeten hebben? Of had je het ook fijn gevonden als je ouders met jou in gesprek gingen over hoe jij je voelt?

E: Ik twijfel of je ouders er wel of niet bij moet hebben. Ik durfde het toen niet echt te zeggen, omdat ik toen al het gevoel had dat ik er tussen stond.

MP: En wat als je het wel had durven zeggen? Wat had je dan graag tegen je ouders willen zeggen?

E: Ja gewoon eigenlijk precies dat ik het gevoel had te moeten kiezen tussen hun beide. En dat ik het niet fijn vond dat het zo verschillend was en dat ik ook gewoon niet wist hoe ik mij moest gedragen en dat ik ook veel verdriet had. Dat heb ik nooit gezegd.

MP: En heb je het idee dat zij überhaupt wisten dat jij verdriet had?

E: Ja, ik denk het wel.

MP: Maar je weet het niet zeker?

E: Nee.

MP: Dus je hebt het niet laten zien aan je ouders?

E: Tijdens die gesprekken niet denk ik, maar wel tijdens de wisselingen dan huilde ik als ik vanaf mama of papa kwam. Ja, best wel veel.

MP: En weet je nog hoe je ouders daarop reageerden?

E: Wel heel erg van 'ik snap het', maar dan wel negatief beladen met van oh ja het is niet fijn, en dan over mijn moeder of mijn vader, wel negatief dus.

MP: Ik weet niet helemaal of het waar is, maar mijn idee is dat ouders denk ik ook wel verlost willen worden van negatief praten over elkaar. Het is eigenlijk heel vervelend om de hele tijd over iemand te 'roddelen'. Als professionals ouders duidelijk zouden kunnen maken wat het effect is van negatief praten over elkaar, dan zou er al heel veel bereikt kunnen worden.

E: Ja.

MP: Dus wat is het effect dat jij naar de ene ouder ging en dan weer naar de ander en dat jij dan je verdriet liet zien en dat er dan weer negatief werd gesproken over de andere ouder? Wat doet dat met jou als kind?

E: Dat is eigenlijk onbeschrijfelijk hoe moeilijk dat is. Zo krijg je nog meer het gevoel dat je moet kiezen, het is zo vermoeiend dat er continu op je ingesproken wordt. Als kind zijnde had ik nog niet echt een eigen mening, dus mijn mening werd gevormd door dingen die werden gezegd door mijn ouders. Dus ik was ook continu aan het wisselen van ik wil meer bij papa wonen, of nee toch niet en toen weer wel. Ik had ergens wel het gevoel dat ik moest kiezen dus en toen heb ik uiteindelijk de keuze gemaakt om helemaal niet meer naar mijn vader te gaan. Een maand daarvoor wilde ik nog bij mijn vader gaan wonen, dus zo erg wisselde het eigenlijk.

MP: Ik wil graag een animatiefilmpje laten zien met de titel: Niet jouw taak. Hierin leggen kinderen uit dat de scheiding van hun ouders eigenlijk niet hun taak is. Want hoe fijn zou het zijn geweest als jouw ouders wisten dat de scheiding helemaal niet jouw taak was?

<vertoning video: <https://www.villapinedo.nl/blog/filmpjes/animatie-niet-jouw-taak/>>

E: Ja, inderdaad.

MP: Je had het filmpje nog niet gezien he?

E: Nee klopt.

MP: Wat herken je daaruit?

E: Ik herken heel erg van wat er aan het begin wordt gezegd. Het gevoel van moeten kiezen en niet volledig kunnen laten zien dat je van beide ouders houdt.

MP: Ik vind deze zin als ervaringsdeskundige heel fijn:
'Wij zijn niet verantwoordelijk voor het geluk van onze ouders.'

E: Ja.

MP: Dat vind ik echt zo'n waanzinnige zin. Voelde jij je verantwoordelijk voor het geluk van jouw ouders?

E: Heel erg.

MP: Wil je daar eens iets over vertellen?

E: Ik zag mijn moeder bijvoorbeeld heel erg verdrietig en zij deelde ook gedachten met mij van: "Ik blijf altijd alleen, papa is gewoon bij mij weggegaan." Dat soort dingen. En ik vond het heel erg dat zij verdrietig was en ik had ook heel erg het gevoel dat ik voor haar moest zorgen. Ik moet haar troosten, helpen in het huis bijvoorbeeld.

MP: Heb jij kind kunnen zijn?

E: Ja, tot de scheiding had ik dat gevoel.

MP: Bijzonder hoe je dat zo exact kan benoemen tot wanneer je dat gevoel had.

E: Ja.

MP: 20% van de kinderen ziet na de scheiding één van de ouders niet meer en jij zei net al "mijn moeder was altijd heel negatief over mijn vader aan het praten. Mijn vader ook een tijd over mijn moeder." Dat stopte na een tijdje?

E: Ja, dat is gestopt ja.

MP: Heb je gevraagd aan jouw vader of hij daarmee wilde stoppen of is hij er zelf mee gestopt?

E: Daar is hij zelf mee gestopt.

MP: Heb je het daar wel eens over gehad? Wat hem zo ver heeft gekregen om daarmee te stoppen?

E: Hij had het gevoel dat het niet lukte om ertegen te vechten. Dus hij hield vast aan de gedachte dat als mijn zussen en ik ooit ouder werden, wij het wel gingen snappen. Hij heeft vijf jaar ertegen gevochten en hij heeft het daarna wel losgelaten.

MP: En wat heeft hij losgelaten?

E: Ons. En dat gaf mij het gevoel van papa () er geen moeite meer voor en daardoor heb ik uiteindelijk gekozen voor mijn moeder.' Toen, mijn vader nu aangeeft dat hij eigenlijk geen andere mogelijkheid zag.

MP: Hoe oud was je toen je je vader niet meer zag voor een tijdje?

E: Vijftien.

MP: En hoe lang heeft dat geduurd? ()

E: Ik heb hem wel gesproken, maar het was maar één keer per maand. Maar dat heeft wel zo'n anderhalf jaar tot twee jaar geduurd, misschien wel langer zelfs.

MP: Je sprak hem dus wel, maar zag je hem dan niet meer of zag je hem af en toe?

E: Ja ik zag hem af en toe. Eerst met mijn zusjes erbij, dan gingen wij bijvoorbeeld in het weekend dingen met z'n vieren doen. Eerst zagen we elkaar ook nog met kerst en oud & nieuw, maar dat soort dingen vielen steeds meer weg, omdat onze relatie al heel statisch werd. Het voelde een beetje gemaakt dat we moesten afspreken, dat we het leuk moesten hebben.

MP: En in de tijd dat je hem minder zag en sprak, hoe voelde je je toen over je vader?

E: Negatiever, omdat ik nog steeds bij mijn moeder was.

MP: En bleef zij doorgaan met negatief praten?

E: Ja, heel erg. En daardoor ging ik er nog meer in geloven.

MP: Kan je eens schetsen wat je moeder vertelde over je vader, zonder je moeder te diskwalificeren. Dit is wat je moeder toen deed. Het is belangrijk om deze informatie aan professionals te geven, die weten natuurlijk niet wat er gebeurt achter gesloten deuren. Hoe ging dat dan als jouw moeder negatief sprak over jouw vader?

E: Hoe dat ging?

MP: Ja, was dat een gesprek, of was dat meer tussen neus en lippen door?

E: Het was meer tussen neus en lippen door en dan op iets wat ik zelf al benoemde als ik ergens tegenaan liep. Vaak kwam de vraag als ik bij mijn vader was geweest over hoe het weekend bij papa was geweest 'Leuk' zei ik dan. Maar ik merkte dat ik zelf al de negatieve dingen wilde benoemen, ook als soort van loyaliteit naar mijn moeder toe. Zo van: 'Het was wel leuk, maar dit en dit niet hoor'.

MP: Over dit stukje, want ik vind het wel heel interessant en ik herken het ook wel dat je echt een soort van mee gaat praten, bijna een soort verraad pleegt. En daar gebeurt iets heel gek in dat specifieke moment. Aan de ene kant voel je je schuldig naar je vader dat je dat doet. Aan de andere kant heb je het gevoel dat jouw moeder hier niet echt blij van wordt maar wel een soort gevoel van 'voldoening' van krijgt. Klopt dat?

E: Ja precies.

MP: Ik weet niet of wij aan professionals nog iets meer kunnen uitleggen hoe dat precies werkt. Wanneer je eigenlijk voelt dat je ergens langer op door moet gaan. Het is niet echt dat je je moeder er blij mee maakt. Wil je met mij mee zoeken wat het dan is?

E: Je kent je ouders erg goed. Dus wanneer mijn moeder dan aangaf van: "Oh ik vind het zo fijn dat je naar je vader gaat", wist ik ergens dat dat niet helemaal klopte.

MP: Dat zag je non-verbaal aan haar?

E: Ja. Dat voel je gewoon. Zeker als ik dan vertelde dat het fijn was geweest.

MP: En vertelde je ook wel eens dat het niet fijn was, ook al was het wel fijn?

E: Ja op een gegeven moment vertelde ik altijd dat het niet fijn was.

MP: Hoe komt het dat dat gebeurt?

E: Ik weet niet, het is een beetje je gevoel ofzo.

MP: Het is denk ik ook dat je non-verbaal aan iemand ziet, in dit geval je moeder, dat het ook een soort ontspanning is.

E: Ja, dat klopt.

MP: Wat had een professional, een psycholoog bijvoorbeeld, wat had die kunnen betekenen hierin om jou te kunnen steunen?

E: Ik denk open vragen stellen en dan de situatie proberen te schetsen bij bijvoorbeeld mijn vader in dit geval. Dus bijvoorbeeld, wat is er fijn en wat is er niet fijn. Want ik had het gevoel dat ik zo in het negatieve zat, waardoor ik het fijne ook niet meer zag, terwijl er echt ook wel fijne momenten waren. Die fijne momenten filterde ik weg en het negatieve werd heel groot en dat was dan het enige waar ik op kon focussen.

MP: Dus degene die met je in gesprek ging, zoals die psycholoog, had dus actief moeten vragen wat je wel fijn vindt bij je vader. Wat zou toen geholpen hebben zodat jij er echt over ging praten? Moet er dan iets aan vooraf gaan, want je kan natuurlijk niet supersnel schakelen.

E: Klopt, ja. Misschien toch eerst heel simpel van "wanneer ga je naar je vader, gaan je zusjes dan mee?" Dat soort vragen. Of "wat doe je dan in het weekend bij je vader en hoe ziet dat eruit?"

MP: Dus eerst vragen naar de feiten om een situatie te schetsen?

E: Ja inderdaad ja, zodat je een beetje in het gesprek komt.

MP: En stel dat jij tegen diegene zou hebben gezegd dat je het eigenlijk wel fijn hebt bij je vader. En dan? Hoe kan je daar mee verder? Wat zou die ander moeten doen om jou hierin te begeleiden?

E: Om dan door te vragen naar wat ik het liefste zou willen, en dan vragen naar mijn eigen standpunt. Dus niet vanuit mijn vader of moeder. Gewoon echt puur wat ik zelf wil.

MP: Dus het is belangrijk om erbij te zeggen dat het niet om je ouders gaat, maar om wat jij wilt?

E: Ja, die vragen zouden wel fijn zijn geweest.

MP: En stel dat ik nu even de professional ben en aan jou vraag wat jij nou echt zou willen, wat zou jouw antwoord daar dan op zijn?

E: Ik wil mijn beide ouders kunnen zien, geen negatieve opmerkingen over elkaar en eigenlijk het allerliefst dat ze elkaar nog zouden spreken op een normale manier. Of dat ze allebei naar een diploma-uitreiking of verjaardag kunnen komen. Ze hoeven niet naast elkaar te zitten, maar wel dat het gewoon ontspannen is. Dat ik er zelf niks van merk en ik niet hoeft te kiezen, dat zou ik het liefst willen.

MP: Stel dat er een correctie in jouw verleden zou worden gemaakt. Als je ouders hierover werden ingelicht, dus over wat jij heel graag zou willen. Stel dat ze daardoor echt zouden inzien wat bijvoorbeeld de negatieve opmerkingen met jou doen, zouden ze dan denk je uiteindelijk denken: 'Ojee, dat ik dit doe, dit is helemaal niet de bedoeling.' Het zou dan misschien echt tot hen doordringen.

E: Ja.

MP: En stel dat ze daar naar zouden handelen, wat voor andere jeugd zou jij dan hebben gehad?

E: Heel anders. Dat het bijvoorbeeld ook op school veel makkelijker zou gaan, want ik zat continu met heel veel gedachten rondom de scheiding in mijn hoofd. Op school ging het dus moeilijker en moest ik vaak huilen. Emotioneel zou het heel veel hebben gescheeld.

MP: Want dan kan je openlijk van beide ouders houden?

E: Dat vooral ja.

MP: En als je openlijk van beide ouders kan houden dan?

E: Dan ben je gelukkiger. Daar geloof ik wel in. Dat is hoe het hoort.

MP: Dus het is heel belangrijk dat een professional de ruimte en tijd geeft aan een kind, zodat deze professional zich beter kan inleven in hoe het kind zich echt voelt. In dit geval kan dit eigenlijk pas als een kind niet bij beide ouders in een ruimte zit. Als iemand vraagt naar feitelijkheden, zoals bij jou, dus door even gewoon te schetsen hoe het weekend bij je

vader eruit zag, zorg je ervoor dat een kind makkelijker kan praten over wat het echt wil. Zou het makkelijker zijn geweest als een professional jou had laten inzien dat je niet de enige was, dat je ook andere ervaringen van kinderen van gescheiden ouders zou horen?

E: Ik denk dat het normaliseren hiervan mij zeker geholpen zou hebben. Ik denk dat ik dan eerder zou hebben toegegeven wat er nu echt speelt en wat ik nu echt zou willen.

MP: En wat zou jou dan een veilig gevoel geven? Wat zou er dan gezegd moeten worden?

E: Het zou fijn zijn als het niet gelijk gedeeld zou worden met mijn ouders.

MP: Wat voor uitleg zou er aan jou gegeven moeten worden over dat andere kinderen hetzelfde ervaren?

E: Voorbeelden geven, dat zou ik wel fijn hebben gevonden. En dat een professional vanuit daar inspeelt op wat het kind het liefst zou willen.

MP: Je zou je zeg maar gesteund willen voelen door te weten dat jij niet de enige bent. Want je denkt dat je de enige bent?

E: Klopt, want ik praat er voor de rest ook niet over. Je kan het dan soms wel aan vriendinnen vertellen, maar die begrijpen het toch niet helemaal uiteindelijk.

MP: Het is natuurlijk ook heel subtiel hoe het zich afspeelt. Ik herken wat je zegt ook vanuit mijn ervaringen. Je kan ook niet de ene ouder opleggen dit te moeten doen en de andere dat, het gaat echt om een mindset. Wat ik zelf belangrijk vind is om ouders uit te leggen dat het nooit te laat is om de relatie te herstellen.

E: Ja, dat is wel een hele goede.

MP: Want stel dat jouw moeder vandaag naar jou toe zou komen en zou zeggen: "E, ik heb me dit en dit gerealiseerd, ik heb dit jarenlang gedaan." Wat voor gevoel zou jou dit geven?

E: Ja dat zou mij wel heel erg helpen. Het zou een hele verlossing zijn om te weten dat wat ik voelde helemaal niet zo gek was.

MP: Dus dat je eigenlijk erkenning krijgt van jouw moeder?

E: Erkenning ja. En ik probeer het bij haar nu nog steeds uit haar te krijgen, die erkenning mis ik en die zoek ik nog steeds.

MP: En wat doe je nu om die erkenning te krijgen? Ga je dan steeds het gesprek aan en reageert zij dan steeds hetzelfde?

E: Ja ik heb eerst geprobeerd het op te lossen. Ik merk wel dat ik het afgelopen jaar, nu ik op mezelf woon en haar niet zo vaak meer zie, meer afstandelijk werd. Vaak als ik het gesprek probeerde aan te gaan ging mijn moeder heel vaak terug in oude emoties. Zij speelt dan een beetje slachtofferrol, dat zij altijd haar best heeft gedaan. Afgelopen winter zijn we met mijn coach, dus met z'n drieën, gaan zitten om erover te praten.

MP: En hoe was dat?

E: Wel heftig. En mijn coach was er vooral om terug te gaan naar wat ik dan aangaf bij mijn moeder, dat er dus nog boosheid is over wat zij vroeger bewust of onbewust heeft gedaan. Ik heb wel gezegd dat ik het haar kwalijk neem dat zij al die dingen heeft gezegd over mijn vader.

MP: En hoe reageerde zij daarop?

E: “Je moest eens weten, ik stond er alleen voor. Jouw vader was er niet en vooral toen de omgangsregeling stopte moest ik jullie alledrie alleen opvoeden.” En dan gaat het weer over hoeveel verdriet zij had. En mijn coach sprak haar dan erop aan dat ik mij kwetsbaar opstel en dat het goed is om daar bij stil te staan.

MP: En hielp het?

E: Mijn moeder vond het heel lastig.

MP: En wat vond zij lastig?

E: Dat zij gewoon niet meer wist wat zij moest zeggen. Zij wou het liefst telkens zeggen dat zij toch echt haar best heeft gedaan. Zij zoekt heel erg die bevestiging bij mij.

MP: Dus je hebt best wel een risico genomen door dat gesprek aan te gaan, heeft het je wat opgeleverd? Gaf het wat opluchting of iets dergelijks?

E: Het gaf mij wel opluchting dat ik het echt een keer goed heb gezegd, maar het heeft nu wel echt tijd nodig tussen mijn moeder en mij.

MP: En heb je nu zoiets van laat maar zitten, ik heb gezegd wat me dwars zit?

E: Ja, ik had wel voor mezelf besloten om er niet op terug te komen, maar wanneer zij erover wil praten is dat prima. Toevallig belde zij mij afgelopen week en toen gaf zij aan dat ik iets gezegd had wat zij toch niet helemaal begreep en zij daar graag op terug wilde komen. Ik gaf aan dat dat prima was. In dat telefoongesprek gaf ik haar ook een metafoor dat ik als kind een soort plant was. Planten hebben verzorging nodig, maar kunnen niet terug praten. Mijn moeder gaf mij heel veel water, maar stond niet echt stil bij wat ik echt nodig had, zoals mest bijvoorbeeld. Zij ging kilometers af om mij druppels water te bezorgen.

MP: Mooi, en daar vroeg zij aan jou meer uitleg over?

E: Ja, zij begreep het niet en tijdens het gesprek vroeg zij weer wat ik verkeerd vond aan de opvoeding, dus begon zij weer over wat anders. Ik vond de opvoeding gewoon goed. Het is toch wel heel moeilijk om haar in te laten zien dat ik het niet fijn vond dat zij telkens die negatieve opmerkingen plaatste.

MP: En twijfel je dan ook wel eens aan jezelf? Wat gaat er in jou om?

E: Ja soms twijfel ik wel eens of dingen zijn verteld aan mij, of dat ik het zo heb beleefd. Dat komt doordat er zoveel op mij ingesproken werd.

MP: En dit is ook iets waar professionals mee zitten. Die willen erachter komen hoe dit allemaal gebeurt. Eigenlijk is de vraag interessant welke vragen jouw coach heeft gesteld waardoor jij openlijk met je moeder durfde te praten en natuurlijk de vraag of het effectief is geweest. Is het iets wat je professionals kan aanraden?

E: Ik vind het moeilijk om te zeggen omdat ik nu ouder ben. Ik kan er nu wel anders over nadenken, maar ik krijg nog steeds wel dezelfde vragen over wat ik op dit moment het liefst zou willen. Voor mij was dat om mijn moeder te vertellen wat ik echt voelde. Het is heel fijn om een coach te hebben die je daarin begeleidt.

MP: En stel nou dat je die erkenning nooit gaat krijgen van jouw moeder. Je hebt nu al heel veel energie gestoken in het krijgen van erkenning van je moeder in de hoop dat zij bijvoorbeeld excuses aanbiedt omdat zij niet altijd haar verantwoordelijkheid heeft genomen of zou zeggen dat zij er zich nu bewust van is en dat zij een volwassenen-rol op zich had moeten nemen. Wat zou er zijn als dat niet zou komen?

E: Voor mijn gevoel heb ik er wel alles aan gedaan op dit moment, dat ik het heb gezegd, ik heb het bespreekbaar gemaakt. Ik zou dan nu voor mezelf een manier moeten vinden hoe er mee om te gaan.

MP: Voor professionals is het belangrijk om mensen te begeleiden hoe ze iets kunnen accepteren wat misschien wel nooit gaat veranderen. En dan is het eigenlijk iets in jezelf wat je kan veranderen om met de situatie te leren omgaan. Kan je je daar iets bij voorstellen?

E: Hoe je dat doet?

MP: Ja hoe je dat bijvoorbeeld kan doen, zodat jij de verwachting niet meer hebt naar jouw moeder?

E: Dat vind ik een lastige vraag.

MP: Ja, dat snap ik. Ik ben al ouder dus ik heb daar al meer over kunnen nadenken.

E: Zou je de vraag nog eens kunnen schetsen?

MP: Jij wil graag erkenning van je moeder. Op het moment dat zij jou erkenning geeft wordt je eigenlijk ontslagen van jouw gevoel van verantwoordelijkheid. Maar die erkenning gaat misschien nooit komen, dat is best wel vervelend nieuws, maar dat is wel zoals het misschien is. Dus als je haar niet kan veranderen, dan is het iets wat je in jezelf zou kunnen veranderen. En dan is het de vraag wat dat precies is. Dus misschien dat je je mindset zou kunnen leren bijstellen, zodat het voor jezelf ook wat makkelijker zal worden.

E: Ik probeer er gewoon echt in te geloven dat het niet aan mij ligt.

MP: Het is niet jouw taak.

E: Ja

MP: Ja

MP: Ondertussen zijn we alweer drie kwartier verder. Ik zou ook nog heel graag iets van jou willen weten over waarom je eigenlijk Buddy bent geworden. Hoe steun jij kinderen vanuit je eigen ervaring?

E: Toen ik hoorde over Villa Pinedo en het helpen van kinderen vanuit je ervaring, dat was voor mij gelijk zo iets van dat wil ik, want dat had ik vroeger ook graag gehad. Het riep mij gelijk dat ik nu met mijn eigen ervaring kinderen kan helpen.

MP: Helpt het ook jezelf?

E: Ja, absoluut. Ik weet niet of het toeval is maar ik krijg continu kinderen van zo'n 11 of 12 jaar en denk dan telkens van 'wow ja, dat is precies hoe ik dacht en hoe ik het zou zeggen.'

MP: En wat geef jij hen, wat jij graag zelf had willen krijgen?

E: Vooral erkenning en herkenning, dat ik ook dezelfde dingen heb meegemaakt en ze niet de enige zijn.

MP: Wat brengt het jou dat je dit doet?

E: Het helpt mij ook in een stukje verwerking van mezelf.

MP: Het is misschien ook wel heel leuk om nu nog een filmpje te laten zien waarin Buddy's vertellen waarom ze Buddy zijn geworden en om daarna door te gaan naar de vragen.

<vertoning video:

<https://www.villapinedo.nl/blog/filmpjes/anouk-sanne-arne-demi-en-kaylee-vertellen/>>

MP: Dit webinar is voor professionals uit de gemeenten Haarlemmermeer en regio Haaglanden. Het is mooi om te weten dat deze gemeenten het Buddyprogramma aanbieden. Dus als jullie kinderen met gescheiden ouders hebben vanaf 10 jaar die graag steun zouden willen, zouden die gekoppeld kunnen worden aan E of 340 andere Buddy's. Een kind kan zichzelf aanmelden via de website. Binnen een aantal dagen hebben ze een Buddy en vindt alle communicatie plaats via de MyBuddy App. Alle gesprekken worden door ons gemonitord, dus wij lezen mee, zodat het veilig is voor alle partijen. Wij bekijken dit niet op inhoud, maar wel of het veilig genoeg is. Wij hebben ook een online training voor gescheiden ouders en mijn boek 'Aan alle gescheiden ouders'. Daarin staat onder andere hoe je kinderen kan vertellen dat je gaat scheiden en je communiceert met je ex-partner. Dit kan je zowel terug vinden in het boek als in de online training, die via de website te bestellen is. Graag ga ik nu even in op vragen.

MP: Hier wordt de vraag gesteld: 'Wat kan je doen als je als professional vermoedt dat er sprake is van ouderverstoting of manipulatie?' 'Wat zijn de signalen en hoe kunnen we kinderen hiervoor beschermen?' Ik denk dat we daar al wel voldoende op zijn ingegaan.

E: Ja.

MP: Hier de vraag: 'Als ouders weigeren om te communiceren met elkaar, ondanks de vele gesprekken met hulpverleners, wat raadt je aan om kinderen mee te geven zodat het zichzelf wel gezien of gehoord voelt?' Ik heb ook best wel het idee dat wij op deze vraag antwoord hebben kunnen geven.

E: Ja.

MP: Hier de vraag: 'Heeft het ook zin om de online training te volgen als je al wat langer gescheiden bent?' Nou het heeft zeker zin, want er zitten ook allemaal filmpjes in van kinderen die hun ervaringen delen en ik denk dat je die filmpjes ook weer heel goed kan gebruiken tijdens gesprekken. Stel dat je als professional met kinderen in gesprek gaat zou je deze filmpjes goed als intro kunnen gebruiken zodat kinderen weten dat zij niet de enige zijn.

MP: Hier de vraag: 'Wat kan je doen als het kind niet wil praten over de situatie?' E, zou jij daar nog iets over kunnen zeggen?

E: Dat ligt wel heel erg aan want het kind nodig heeft op dat moment, want soms duurt het langer om over je gevoelens te kunnen praten. Wellicht zou je het wel kunnen visualiseren, dus dat je met plaatjes kinderen helpt om hun emotie uit te beelden. Of dat je met poppetjes werkt, van dit is papa, dit is mama, dit ben jij. Waar sta je? Dus dat het kind niet gelijk hoeft te praten, maar toch zijn emotie kan uiten. Of dat je een filmpje laat zien. Het is dan makkelijker voor het kind om in spelvorm te communiceren dan dat het gelijk een diepgaand gesprek wordt.

MP: Het lijkt net of je therapeut bent.

E: Haha.

MP: Ja mooi. Ik zou graag een uitsmijter willen geven. Dit is onze eerste commercial en aangezien de kerst er weer aankomt zou ik graag deze willen delen. Ik wil jullie allemaal bedanken en vooral jou E. Ik vond het heel fijn hoe je openlijk hebt kunnen delen, zodat je weer anderen verder hebt kunnen helpen en ik vind het heel fijn dat je Buddy bent bij Villa Pinedo.

E: Ja, dankjewel.

MP: Alle Buddy's krijgen trainingen en coachingsgesprekken aangeboden. Er wordt goed voor hen gezorgd. Heel erg bedankt en neem vooral een kijkje op de website van Villa Pinedo. Ik zie jullie graag daar!

<vertoning video: <https://www.villapinedo.nl/blog/filmpjes/commercial-niet-jouw-taak/>>